

Darczyńca Sprawiedliwy i Miłosierny...

Autor tekstu: **Krystyn Dąbrowa**

"...nowa ekonomia zbawienia uważa Pięcioksiąg za prawdziwe słowo Boże, zachowujące stałą i trwałą wartość dla naszego pouczenia i zbawienia"
Ze wstępu do Pięcioksięgu (czyli Starego Testamentu)

I

Ci wszyscy, którzy kwestionują wyłączne prawo Izraela do Palestyny, niech wiedzą, że grzeszą, bo sprzeciwiają się woli bożej. Wyraźnie i wielokrotnie, bez niedomówień i dwuznaczności Bóg ofiarował tę ziemię Izraelowi. Biblia, Pismo Święte Starego Testamentu dostarcza na to mnóstwo dowodów. Palestyna, to przecież biblijny Kanaan.

Po raz pierwszy Bóg ogłosił tę darowiznę, gdy po wielkiej wędrówce z chaldejskiego Ur (dzisiejszy Irak) Abram, (który nawet jeszcze nie przyjął imienia Abrahama), przybył do Kanaan. Bóg oznajmił mu:

„Spójrz przed siebie i rozejrzyj się z tego miejsca, na którym stoisz, na północ i na południe, na wschód i ku morzu; cały ten kraj, który widzisz, daję tobie i twemu potomstwu na zawsze. (...) Wstań i przejdź przez ten kraj wzdłuż i wszerz: tobie go oddaję.”

„Abram zwinął namioty i przybył pod Hebron, gdzie były dęby Mamre. Osiedliwszy się tam, zbudował ołtarz dla Pana.” (Rdz, XIII, 14-15,17-18)

Po pewnym czasie Bóg powrócił do tego tematu konkretyzując swoją darowiznę dla Izraela, informując jakie plemiona i narody zamieszkują obecnie na tych terenach: „W dniu tym zawarł Pan przymierze z Abramem, mówiąc: "Potomstwu twemu daję ten kraj, od Rzeki Egipskiej aż do rzeki wielkiej, rzeki Eufrat, wraz z Kenitami, Kenizytami, Kadmonitami, Chittytami, Peryzytami, Refaitami, Amorytami, Kananejczykami, Gargaszytami i Jebusytami" (Rdz,XV,18-21). Nikt tych, zamieszkujących tam ludów nie zapytał, jakie jest ich zdanie na ten temat...Zupełnie jak w Jałcie....

Później, prawo Izraela do tej ziemi potwierdził Bóg wobec syna Abrahama — Izaaka (Rdz,XXVI,2-5), a jeszcze później, także wobec Jakuba (syna Izaaka) (Rdz, XXVIII, 13) i powtórzył to jeszcze raz Jakubowi (Rdz, XXXV, 12).

Wiele razy obietnicę tę ponawiał Bóg również wobec Mojżesza. Po raz pierwszy zrobił to jeszcze podczas egipskiej niewoli, mówiąc: „Dosyć napatrzyłem się na niedolę ludu mego w Egipcie i nasłuchałem się narzekań jego na ciemśców, znam więc jego uciemienie. Zstąpiłem, aby go wyrwać z rąk Egiptu i wyprowadzić z tej ziemi do ziemi żyznej i przestronnej, do ziemi, która opływa w mleko i miód, na miejsce Kananejczyka, Chittyty i Amoryty, Peryzyty, Chiwwity, i Jebusyty” (Wj, III, 7-8). Powtarzał to także później: „Potem zaś rzekł Pan do Mojżesza: 'Idź, i wyrusz stąd ty i lud, który wyprowadziłeś z ziemi egipskiej, do ziemi, którą obiecałem pod przysięgą Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi, mówiąc: Dam ją twojemu potomstwu'.” (Wj,XXXIII,1)

W Księdze Liczb Bóg bardzo konkretnie, wprost technicznie, jak geodeta, określił granice Izraela: „Mówił dalej Pan do Mojżesza: 'Daj Izraelitom następujący rozkaz: Gdy przyjdziecie do ziemi Kanaan, wtedy obszarem, który wam przypadnie jako dziedzictwo, będzie ziemia Kanaan w swoich granicach. Południowa jej strona ciągnąć się będzie dla was od pustyni Sin aż do Edomu. Wasza południowa granica wyjdzie na wschodzie z krańca morza Słonego. Następnie skieruje się ku południowi ku Wzgórzu Skorpionów, przebiegnie przez Sin na południe od Kadesz-Barnea. Stąd pójdzie do Chasar-Addar i ciągnąć się będzie do Asmon. Od Asmon pobiegnie w kierunku Potoku Egipskiego i zakończy się przy morzu. Waszą granicą zachodnią będzie Wielkie Morze — to jest dla was granica zachodnia. Wasza granica północna tak pobiegnie: poprowadzicie ją od Wielkiego Morza aż do góry Hor. Od góry Hor poprowadzicie do Wejścia do Chamat. Granica będzie sięgać do Sedad. Następnie pobiegnie dalej do Zifron i zakończy się w Chasar-Enan — to będzie wasza północna granica. Wschodnią granicę poprowadzicie od Chasar-Enan do Szebam. Od Szebam pobiegnie granica w dół w kierunku Haribla na wschód od Ain. Potem pójdzie dalej przez góry na wschód od jeziora Kinneret. Następnie będzie biegła wzdłuż Jordanu i zakończy się przy Morzu Słonym. To będzie wasz kraj ze swymi granicami dokoła” (XXXIV,1-12).

II

No dobrze, zapytacie naiwnie, ale co będzie z żyjącymi na tych ziemiach narodami, plemionami, po prostu ludźmi? Jakie są w tej sprawie rozkazania boże?

I tu ze zdumieniem odkrywamy, że wynalazcą czystek etnicznych był nie Miłoszevic, którego wyczyny w Kosowie poddawane były ocenie przez Międzynarodowy Trybunał, czy Stalin przesiedlający Tatarów, Czeczeńców i innych; nie Hitler z Holocaustem. Nie byli wynalazcami czystek wyniszczający Indian Amerykanie, ale Sprawiedliwy i Miłosierny Bóg! Jest na to aż nadto dowodów niepodważalnych, bo biblijnych. Jest np. taki tekst: „Gdy Pan, Bóg twój, wprowadzi cię do ziemi, do której idziesz, aby ją posiąść, usunie liczne narody przed tobą: Chittytów, Girgaszytów, Amorytów, Kananejczyków, Peryzzytów, Chiwwitów i Jebusytów: siedem narodów liczniejszych i potężniejszych od ciebie. Pan, Bóg twój, odda je tobie, i ty je wytępisz, obłożysz je klątwą, nie zawrzesz z nimi przymierza i nie okażesz im litości. (...) Ale tak im macie uczynić: ołtarze ich zburzycie, ich stele połamiecie, aszery wytniecie a posągi spalicie ogniem" (Pwt, VII, 1-3,5). „Tak mówił Pan do Mojżesza na stepach Moabu naprzeciw Jerycha: To powiedz Izraelitom: Gdy przejdziecie przez Jordan do ziemi Kanaan, macie wypędzić wszystkich mieszkańców kraju przed sobą. Zniszczycie wszystkie wyobrażenia bogów, podobnie wszystkie posągi ulane z metalu, a wszystkie wyżyny spustoszycie. (...) Jeśli jednak mieszkańców kraju nie wypędzicie przed sobą, będą ci, którzy pozostaną, jakby cierniami dla waszych oczu i kolcami dla waszych boków; oni to będą was uciskać w kraju, gdzie zamieszkacie" (Lb, XXXIII, 50-53,55). Czyż nie jest to polecenie dokonania czystek etnicznych?

Podobne dyrektywy spotykamy jeszcze w kilku miejscach Ksiąg Starego Testamentu. Ale były to najczęściej dyrektywy dość ogólne, strategiczne. Bóg sformułował jednak również zalecenia bardziej szczegółowe:

„Jeśli podejdziesz pod miasto, by z nim prowadzić wojnę, [najpierw] ofiarujesz mu pokój, a gdy ono odpowie ci pokojowo i bramy ci otworzy, niech cały lud, który się w nim znajduje, zejdzie do rządu robotników pracujących przymusowo, i będą ci służyli. Jeśli ci nie odpowie pokojowo i zaczniesz z tobą wojować, będziesz je oblegał. Skoro Pan, Bóg twój wyda ci je w ręce — wszystkich mężczyzn wytniesz ostrzem miecza. Tylko kobiety, dzieci, trzody i wszystko, co jest w mieście, cały łup zabierzesz i będziesz korzystał z łupu twoich wrogów, których ci wydał Pan, Bóg twój" (Pwt, XX, 10-14).

Ale, to „miłosierne" zalecenie o stosunku do kobiet i dzieci oraz trzody dotyczyło miało jednak tylko tych ludów, które mają siedziby oddalone od krainy, którą Bóg podarował Izraelowi. Inaczej zaś mieli postępować na terenach przez Boga Izraelowi obiecanych. W tym samym rozdziale Księgi Powtórzonego Prawa, czytamy bowiem: „Tak postąpisz ze wszystkimi miastami, daleko od ciebie położonymi, nie będącymi własnością pobliskich narodów. Tylko w miastach należących do narodów, które ci daje Pan, twój Bóg, jako dziedzictwo, niczego nie zostawisz przy życiu" (15-17). I dalej mówi Bóg: „Z wolna i po trosze wypędzi Pan, Bóg twój, te narody sprzed twoich oczu. Nie będziesz mógł ich prędko wytępić, aby dzikie zwierzęta nie rozmnożyły się dookoła ciebie. (...) Królów ich wyda w twe ręce, abyś wytracił ich imię pod niebem. Nikt się nie ostoi przed tobą, aż ich wytępisz" (Pwt, VII, 22,24).

Realizacja tych boskich wytycznych, to pasmo krwawych mordów i niewolnictwa ludów, których jedyną winą było, że mieszkali na terenach, które Bogu zachciało się dać Izraelowi. Poniżej kilka przykładów, a jest podobnych w Biblii dziesiątki.

„Według rozkazu jaki otrzymał Mojżesz od Pana, wyruszyli przeciw Madianitom i uprowadzili w niewolę kobiety i dzieci madianickie oraz zagarnęli jako łup wszystko ich bydło, stada i cały majątek. Spalili wszystkie miasta, które tamci zamieszkiwali i wszystkie obozowiska namiotów. (...) I rozgniewał się Mojżesz na dowódców wojska, na tysięczników i setników, którzy wracali z wyprawy wojennej. Rzekł do nich: 'Jakże mogliście zostawić przy życiu wszystkie kobiety? (...) Zabijcie więc spośród dzieci wszystkich chłopców, a spośród kobiet te, które już obcowały z mężczyzną. Jedynie wszystkie dziewczęta, które jeszcze nie obcowały z mężczyzną, zostawcie dla siebie przy życiu'." (Lb, XXXI, 7,9-11,14-15,17-18)

Inne przypadki:

„I wyszedł przeciw nam Sichon i cały lud jego na wojnę do Jahasy, Pan, Bóg nasz, wydał go nam i pobiliśmy jego samego, synów jego i cały jego lud. W tym czasie zdobyliśmy wszystkie jego miasta i klątwą obłożyliśmy każde miasto, mężczyzn, kobiety i dzieci, nie oszczędzając niczego oprócz zwierząt, które sobie zabraliśmy i łupu z miast przez nas zajętych." (Pwt, II, 32-35)

I dalej:

„Pan, nasz Bóg, wydał w nasze ręce również Oga, króla Baszanu, i cały jego lud.

Pobiliśmy go tak, że nikt z nich nie ocalał." (Pwt,III,3)

Ze względu na przysłowiowe „trąby jerychońskie” najbardziej znanym jest przypadek zdobycia Jerycha. Po jego zdobyciu: „... przeznaczili pod ostrze miecza wszystko, co było w mieście, mężczyzn i kobiety, młodzieńców i starców, woły, owce i osły. (...) Następnie miasto i wszystko co w nim było, spalili, tylko srebro i złoto, jak i sprzęty z brązu i żelaza oddali do skarbcza domu Pańskiego.” Gwoli sprawiedliwości wspomnieć jednak trzeba, że nie zamordowano nierządnic, która przechowywała izraelskich szpiegów, oraz jej rodziny (Joz, VI, 21,24). A więc i pochwała korzyści ze zdrady Ojczyzny też z Biblii pochodzi...

Czasem Bóg planował operację jakby był szefem sztabu armii Izraela:

„Wtedy rzekł Pan do Jozuego: "Nie bój się i nie trać odwagi! Weź ze sobą wszystkich wojowników, powstań i wyrusz przeciw Aj. Patrz: oto wydaję w twoje ręce króla Aj, jego lud, miasto i kraj. Postąpisz z Aj i jego ludem, jak postąpiłeś z Jerychem i jego królem. Możecie jednak wziąć sobie łupy i zwierzęta. Przygotuj zasadzkę na miasto od tyłu. (...) ". Tu następuje szczegółowy opis chytrego podstępu wymyślonego przez Boga, polegającego na odciągnięciu wojowników Aj od miasta i zajęcia miasta przez izraelskie odwoły. Wówczas (...) "Gdy Izraelici pobili mieszkańców Aj na otwartym polu, na pastwisku, po którym ich ścigano, i gdy wszyscy oni aż do ostatniego polegli od miecza, cały Izrael zwrócił się przeciw Aj i poraził je ostrzem miecza. Ogółem poległych tego dnia, mężczyzn i kobiet, było dwanaście tysięcy, czyli wszyscy mieszkańcy Aj. (...) Tylko bydło i łupy z tego miasta rozdzielili między siebie Izraelici zgodnie z poleceniem Pana danym Jozuemu. A Jozue spalił Aj i uczynił z niego rumowisko na wieki, pustkowie aż do dnia dzisiejszego. Króla Aj powiesił na drzewie, aż do wieczora. O zachodzie słońca rozkazał Jozue zdjąć jego trupa z drzewa, po czym rzucono go u wejścia do bramy miejskiej i wzniesiono nad nim wielki stos kamieni widoczny aż do dnia dzisiejszego." (Joz, VIII, 1,24-29)

Izraelczycy, przy czynnej — jak wynika z poniższego przykładu (kamienie z nieba) — pomocy Boga, pokonali również koalicję 5 królów, którzy zjednoczyli się w obronie przed izraelskim agresorem. Nie zdawali sobie jednak sprawy z tego, na kogo się porywają, kto jest protektorem Izraela.

„A Pan napełnił ich strachem na sam widok Izraela i zadał im wielką klęskę pod Gibeonem. Ścigano ich w stronę wzgórza Bet-Choron, i bito aż do Azeki i Makkedy. Gdy w czasie ucieczki przed Izraelem, byli na zboczu pod Bet-Choron, Pan rzucał na nich z nieba wielkie kamienie aż do Azeki, tak że wyginęli. I więcej ich zmarło wskutek kamieni gradowych, niż ich zginęło od miecza Izraelitów.(...) Pięciu owych królów uciekło i ukryło się w jaskini obok Makkedy." I powiadomiono Jozuego słowami: 'Pięciu królów znaleziono ukrytych w jaskini Makkedy'. Jozue odpowiedział: 'Wtoczcie wielkie kamienie w otwór jaskini i postawcie przy niej ludzi, aby ich strzegli. Wy zaś nie stójcie beczynnymi, ścigajcie waszych wrogów, zabijajcie schwytanych i nie pozwalajcie im wejść do ich miast, ponieważ Pan, Bóg wasz, wydał ich w wasze ręce.' Jozue i Izraelici zadali im straszliwą klęskę, aż do całkowitego ich wyniszczenia, tak że tylko niektórzy uciekli żywi i skryli się w miastach warownych."

Rzecz jasna, Jozue nie zapomniał o ukrywających się w jaskini 5 królach. Wywleczono ich stamtąd i powieszono na pięciu drzewach. (Joz, X, 22-27)

I tak można jeszcze długo cytować Biblię, słowo boże, opisując krwawe podboje izraelskie planowane, a często i realizowane przy bezpośrednim udziale Boga. Tylko za przywództwa Jozuego, następcy Mojżesza, zawojowano tak 31 miast-państw, i zawsze powtarzało się sformułowanie „pobili ich ostrzem miecza i wytracili ich wszystkich — mężczyzn, kobiet, dzieci”, „spalili miasto”, „bydło i łupy tego miasta zabrał Izrael”. Czasem, w odruchu dobroci (?) nie zabijali, ale brali do niewoli „dziewczynki co jeszcze nie zaznały męża”.

Niekiedy dyrektywy boskie były tak okrutne, że sami Izraelczycy starali się je obchodzić czy łagodzić. Ale Bóg nie zezwalał na to, karał nieposłusznych. Zdarzyło się to Saulowi, pierwszemu królowi Izraela, poprzednikowi króla Dawida. Ustami proroka Samuela, przed bitwą z Amalekami, Bóg przekazał Saulowi dyrektywę następującą:

"Tak mówi Pan Zastępów:(...) 'teraz idź, pobijesz Amaleka i obłożysz klątwą wszystko co jest jego własnością; nie lituj się nad nim, lecz zabijaj tak mężczyzn jak i kobiety, młodzież i dzieci, woły i owce, wielbłądy i osły' (...) Saul pobił Amalekitów od Chawila w stronę Szur, leżącego naprzeciw Egiptu. Pochwylił też żywcem Agaga, króla Amalekitów, i obłożył klątwą cały lud wytępiwszy go ostrzem miecza. Saul i lud ulitowali się jednak nad Agagiem i nad dobytkiem: trzodą i bydłem, nad zwierzętami dwurocznymi, nad odchowanymi barankami i nad wszystkim, co było lepszego; nie chciano tego wytępić (...)" (1 Sm, XV, 2-3, 7-9).

Bóg rzecz jasna dowiedział się, że dyrektywa dotycząca uśmiercenia wszystkiego co żywe nie została wypełniona dokładnie, bo przeżył król Agaga i co dorodniejsze było. Skarcił Saula ustami Samuela i - powiedzielibyśmy dzisiaj — udzielił mu votum nieufności. A ponadto sam prorok Samuel, przez usta którego Bóg przemawiał dopełnił to, czego nie zrobił Saul: „ I Samuel kazał stracić Agaga i przed Panem w Gilgal.” (1 Sm, XV, 33)

*

W świetle tych boskich dyrektyw i wynikających z nich praktycznych działań dotyczących czystek etnicznych, ludobójstwa, zbiorowej odpowiedzialności i sposobów realizacji tychże — to co robi dzisiejsze państwo Izrael w stosunku do Palestyńczyków ocenić trzeba jako działania humanitarne i umiarkowane.

Wszystkie cytaty z: *Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu, Biblia Tysiąclecia, Wyd. Pallotinum, Poznań 2000, Wydanie V.*

Krystyn Dąbrowa

Ur.1934. Absolwent Wydziału Dziennikarstwa UW; dziennikarz w dwutygodniku "Od nowa", "ITD". Ostatnio stały współpracownik kwartalnika "Pokolenia". Działacz partyjny, m.in. I sekretarz Komitetu Krakowskiego PZPR - odwołany w stanie wojennym (1982). Radca Ambasady PRL w Pradze i Bukareszcie. Obecnie na emeryturze.

[Pokaż inne teksty autora](#)

(Publikacja: 03-06-2007)

[Oryginał.](http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,5401) (<http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,5401>)

Contents Copyright © 2000-2008 by Mariusz Agnosiewicz

Programming Copyright © 2001-2008 Michał Przech

Autorem tej witryny jest Michał Przech, zwany niżej Autorem.

Właścicielem witryny są Mariusz Agnosiewicz oraz Autor.

Żadna część niniejszych opracowań nie może być wykorzystywana w celach komercyjnych, bez uprzedniej pisemnej zgody Właściciela, który zastrzega sobie niniejszym wszelkie prawa, przewidziane

w przepisach szczególnych, oraz zgodnie z prawem cywilnym i handlowym, w szczególności z tytułu praw autorskich, wynalazczych, znaków towarowych do tej witryny i jakiegokolwiek ich części.

Wszystkie strony tego serwisu, wliczając w to strukturę podkatalogów, skrypty JavaScript oraz inne programy komputerowe, zostały wytworzone i są administrowane przez Autora. Stanowią one wyłączną własność Właściciela. Właściciel zastrzega sobie prawo do okresowych modyfikacji zawartości tej witryny oraz opisu niniejszych Praw Autorskich bez uprzedniego powiadomienia. Jeżeli nie akceptujesz tej polityki możesz nie odwiedzać tej witryny i nie korzystać z jej zasobów.

Informacje zawarte na tej witrynie przeznaczone są do użytku prywatnego osób odwiedzających te strony. Można je pobierać, drukować i przeglądać jedynie w celach informacyjnych, bez czerpania z tego tytułu korzyści finansowych lub pobierania wynagrodzenia w dowolnej formie. Modyfikacja zawartości stron oraz skryptów jest zabroniona. Niniejszym udziela się zgody na swobodne kopiowanie dokumentów serwisu Racjonalista.pl tak w formie elektronicznej, jak i drukowanej, w celach innych niż handlowe, z zachowaniem tej informacji.

Plik PDF, który czytasz, może być rozpowszechniany jedynie w formie oryginalnej, w jakiej występuje na witrynie. **Plik ten nie może być traktowany jako oficjalna lub oryginalna wersja tekstu, jaki zawiera.**

Treść tego zapisu stosuje się do wersji zarówno polsko jak i angielskojęzycznych serwisu pod domenami Racjonalista.pl, TheRationalist.eu.org oraz Neutrum.eu.org.

Wszelkie pytania prosimy kierować do redakcja@racjonalista.pl